

Narychlo svolaná schůzka zástupců několika ministerských oddělení s předsedou vlády se konala v zasedací místnosti jedné přísně utajené budovy. Jemné šumění klimatizace přehlušoval bzukot podrážděné masažky, která na šéfa vlády neúnavně dorážela. Ten - v potem prosáklé košili - máchal zlostně baculatýma rukama a funěl jako lokomotiva před Metalšrotem.

„Máme zájmy po celém světě. Nemůžem si dovolit ztratit respekt. Tohle teda musíme zmáknout fofrem, jasný?“

Tři oslovení muži kývali překotně hlavami, jakože je jim to úplně jasné. Premiér se tedy odmlčel a čekal nějaké návrhy z jejich strany.

„No, psaný je to správně. Bez chyb, takže by byla možná vazba na někoho odsud. Z republiky,“ prolomil trapné ticho zástupce ředitele rozvědky, chlapík v upjatém pepitovém sáčku, co přes kýbl neviděl autobus.

Všichni obrátili zraky k plastové obrazovce umístěné na zdi zatemnělé místnosti a očima rentgenovali dvojjazyčný vzkaz, určený jednak šéfovi komisařů EU, jednak přítomnému předsedovi vlády. První verze byla psaná anglicky, druhá česky a doslova zněla : **MÁME VAŠEHO EUROKOMISAŘE. POŠLETE DVA MILIONY EURO V POUŽITÝCH BANKOVKÁCH. DONUŤTE HO, AŤ STÁHNE NÁVRH ZÁKONA O REGULACI SLUNEČNÍHO SVITU, NEBO VÁM KOLEGU BUDEME POSÍLAT PO KOUSCÍCH. A ZAJISTĚTE, AŤ UNIE ZRUŠÍ ZÁKAZ DOSLAZOVÁNÍ VÍN!**

„To je teda nadělení. Je to pitomec. Já to vím, vy to víte a vědí to všichni. Ale musíme ho z toho dostat. Jinak hrozí blamáž! Koho na to nasadíte? To chce fakt špičkovýho člověka. Machra nad machry. A musíte sakra pohnout těma svejma zadnicema!“ zasyčel premiér jako děravý kotel a zhroutil se do rudě polstrovaného křesla.

Přítomní se jeden po druhém odplížili k zadním dveřím a zmizeli ve vedleším salonku, kde na sebe přes stůl čučeli analytici a lidé z operačního.

„Kterého z těch vašich zabijáků na to vypustíte, Martine?“ zeptal se skrček v pepitovém minisáčku a přes silné čočky kovových brýlí civěl na ředitele bezpečnostní služby, chasníka, co měl snad ještě hustší obočí než soudruh Brežněv, široká ramena a ruce jako lopaty. Vypadal, že se těma rukama živí. Měl sice v popisu práce bezpečnost, dokonce bezpečnost státu, ale tuto bohulibou činnost vykonával jaksi bokem, spíše jako melouch a těma obrovskými rukama hrabal především pro sebe. To potažmo činili i jeho agenti a tím vyplňovali drtivou část pracovní náplně.

„Nejsou lidi,“ odsekl zlostně a zamračil se na svůj protějšek za stolem. „Všechny schopný chlapy mám v terénu.“

„Hoši brzděte!“ štěknul náměstek ministra, vysoký muž s pečlivě ostříhanými černými vlasy, v elegantním tmavomodrém obleku, béžové hedvábné košili a pestré vázance s abstraktními vzory. „Teď není čas na nějaké vaše přestřelky. Slyšeli jste ho, né?“ cukl hlavou směrem ke světlezelené zdi, co je oddělovala od vedlejší místnosti.

„Když na to nasadíme tvoje agenty, tak z toho uneseného vola bude cedník dřív, než ho rozporcujou jeho únosci,“ pokračoval náměstek. Chvilí mlčky hloubal a lžící zlostně

propichoval pytlík s čajem, zalitý vodou v bílém porcelánovém šálku. Když ho úplně rozcupoval, obrátil zrak k prťavému zástupci ředitele rozvědky. „Co vytvořit profil a jaksi vygenerovat novýho agenta?“ zeptal se po chvíli ticha.

Trpaslík si povytáhl klopý a obrátil se na muže, co seděl vedle něj. Byl to špičkový počítačový odborník, jež se proslavil mimo jiné tím, že takřka sám, bez cizí pomoci, dokázal pohřbít primární zpravodajskou databázi. Společnému týmu povolaných expertů a počítačových hackerů trvalo týdny, než umrtvené nitky znovu navázali a oživil.

*

Brusel
6. září

Vyšla z pološera baru a náhlý úder ostrého venkovního světla ji oslepil. Nahmátla tmavé sluneční brýle a vykročila směrem k podzemním garážím. Jakmile vstoupila dovnitř, ovanul ji příjemný chlad. Vítaná změna po té výhni venku.

Zaklepala na okénko kabiny hlídače, čímž Juanu Sanchezovi přetrhla snění o sladkém nicnedělání.

„Haló, seňorína Novak!“ vypískl a rozzářil se jako karibské Slunce.

S úsměvem se otočila. „Haló!“

Blížili se k dlouhému bílému Ferrari. „Bezvadné auto,“ prohlásil obdivně Sanchez. „Nejkrásnější ze všech tady.“

Přikývla a sledovala ho pohledem, dokud nezmizel. Poté otevřela dveře a nastoupila. Do nosu se jí dral drsný pach oleje, benzínu a kůže z polstrování. Vklouzla za volant a položila na něj ruce. V téhle pozici setrvala hodnou chvíli a probírala se svým životem. Ten byl doposud jedním velkým dobrodružstvím, stříknutým notnou dávkou nebezpečí, rychlými auty a urostlými muži.

Pohozením hlavy snad chtěla hodit případné obavy někde dozadu za sebe. Hrábla po klíči a nastartovala. Motor zaburácel. Sanchez byl v mžiku „auf“ a salutoval před svou budkou.

Brumlající bílý šíp jakoby opatrně vykouknul ze šera podzemních garáží. V okamžiku ale zvuk motoru zesílil, vyšplhal nejméně o jednu a půl oktávy a Ferrari, uhánějící po Rue de l'Avenir mizelo z dohledu. Prolétlo rušným Saint-Gilles a prudce zabrzdilo před vilou z pálených cihel a zelenými okenicemi na začátku Forest Vorst. Od střechy, místy pokryté měděnkou, co vypadala jako poklop na rautový chafing, se odráželo zářijové slunce a vytvářelo blýskavá prasátka.

Popojela před masivní kovovou bránu s tepanými motivy květů a listů, sundala tmavé sluneční brýle, dvakrát za sebou zatroubila a strážní kamery u vjezdu obdařila širokým přátelským úsměvem.

Brána se neslyšně otevřela a blyštivý krasavec projel po cestičce vysypané bílým pískem, lemované keři rododendronů a sestříhaných travnatých ploch, na parkoviště před vchodem do vily. Zůstal stát poněkud nepatříčně mezi dvěma dodávkami s reklamou nějaké elektromontážní firmy.

Svižně vyskočila z vozu, potáhla neposlušnou sukni a rukou jemně načechrala vlasy. Vazoun s nápadně vypouleným sakem, co čekal venku před vchodem, ji galantně podržel dveře a po širokém schodišti se zábradlím, zdobeným stejnými motivy jako na bráně venku, ji dovedl do prvního poschodí. Otevřel tapecírované dveře, pokynul aby vešla a někde se vytratil.

*

Malý vyuzený muž v malém zakouřeném pokoji. Tak nějak jí to připadalo vždycky, když sem vstoupila. Prostě malý uzeneček v malé začouzené cimře.

Žádná uklízečka nesměla vstoupit, odhrnout těžké závěsy zakrývající velká kastlová okna a vyvětrat. Všem, bez výjimky, byl vstup do místnosti zakázán, pokud nebyl kolonel Frost v kanceláři..

Kouř z cigaret, doutníků i fajek různých tvarů a velikostí, byl přítomen všude. Ve ztemnělé místnosti zalezl do sešlapaného, kdysi sytější modrého tepichu, usadil se v registraturách i mezi řadami knih v různobarevných obalech. Popel posypal akta a složky na obrovském psacím stole. Zelené stínítko stolní lampy směřovalo světlo na jeho popelem ušmouvanou skleněnou desku. Jeden nemusel být bůhvíjaký pozorovatel, aby si nepovšimnul šedivého popela na rukávech malého mužička, zabořeného do tmavohnědého koženého křesla a zahaleného oblakem kouře. Ty rukávy, zakončené kostnatými drápy, trčely tak nějak výhrůžně z oné kouřové clony.

Stařík máchnul jedním pařátem, trochu rozhrnul modravý kouř a jeho oči v barvě toho modrého vyšisovaného koberce jí věnovaly pohled vřelý jak grónský ledovec před globálním oteplením.

„Vítejte Elis.“ Jeho hlas zněl jako když kry onoho ledovce narážejí o sebe. „S tím Rumunem, to byla perfektní práce,“ pronesl zkroucený mužík pochvalně.

„Ano, pane plukovníku. Našla jsem ho – jak jste předpokládal – v Dominikánské republice. Nechtělo se mu se mnou zpátky a rozhodl se, že mě odklidí z cesty. To bylo poslední rozhodnutí v jeho životě. Díky tomu že byl nenažranec, měl uloupené diamanty stále ještě u sebe,“

„Já věděl, že je na vás spoleh, Elis,“ pronesl tím svým libozvučným hlasem. Během řeči něco přehraboval na svém mohutném stole, až mezi prsty v zakouřeném pološeru sevřel malou kazetku a tu po skleněné desce popostrčil směrem k ní.

„Doufám, že jste si stihla trochu odpočinout. Čeká totiž nová mise. Tam u vás doma.“

„Kde doma?“ vypípla zaskočeně.

„V Praze. Jste přece z Prahy? Alice Novakova,“ To Novakova drmolil jako rodilý Ostravák.

„Rodiče emigrovali z tehdejšího Československa.“

„To je fuk. Čechy jsou pro mě Praha. Tu trochu znám. Víc v tomhle směru nepotřebuji,“ shrnul plukovník. Ze šuplíku vytáhl krátkou hnědou dýmku a kapesním nožkem začal velmi starostlivě vyškrabávat vnitřek její hlavičky. „Mají tam zaděláno na velký malér,“ pokračoval během očisty fajky. Unesli jim toho jejich eurokomisaře pro sociální politiku. Každé ráno prý běhal v lesíku za svým domem. Tam si na něj počkali. Blb na entou, co bojoval za snížení intenzity slunečního záření. Tedy za snížení intenzity slunečního záření se zasazovala skrze něj spíše jeho manželka. V restituci totiž v těch Čechách získala fabriku na výrobu slunečních brýlí, tak snad chápete?“

„Jo, to chápu,“ přitakala s úšklebkem Alice. „Ale co my s tím? Na tom by přece měli dělat Češi?“

„Taky že dělají. Jsou to mamlasi, že jim není rovno a každá jejich reakce se dala vždycky dopředu odhadnout, aniž by k tomu člověk potřeboval nadprůměrnou inteligenci. Tentokrát je ale ve hře něco, co nechápu.. Nasadili na to totiž člověka, kterého u nás nikdo nezná. Rozumíte tomu? O tom chlápku nevíme nic, kromě pár věcí zjištěných tady na té kazetě. A to mně dělá starosti,“ dodal tím svým hlasem, co připomínal praskání ledu. „A na tu vaši otázku: co my s tím?“ Zapadl do křesla a vybafnul černý štiplavý kouř, který se mísil s dalším kouřem v začouzené místnosti. „V unii na nejvyšších místech rozhodli, že musíme těm paličatým Čechům aktivně pomoci. Chystá se tam totiž od nás návštěva na nejvyšší úrovni a ten jejich prezident a většina národa jsou zavilí euroskeptici. Je tedy potřeba jak se říká zabodovat..Chci, abyste odjela do Prahy, na toho agenta dohlédla a informovala mě. Na kazetě máte vše, co k případu potřebujete. Jo a tady jsou schválené výdaje,“ doplnil ještě po lišácké pauze plukovník a šoupl před Alici tlustou obálku. „To by mělo stačit, V případě potřeby se ozvěte. A zlomte vaz, jak se říká u vás v Čechách. Ne sobě, ale případně zase nějakému darebákovi,“ zažertoval závěrem a tlačítkem někde na vnitřní straně jeho monumentálního stolu otevřel dveře. To byl signál pro Elis Novak, že je audience u konce. Nedala se rozhodně pobízet a v rychlosti z té non-stop udírny.

Praha
7.zář

Mladý muž atletické postavy, v červené mikině a džínách, vystoupil z noční tramvaje, svižně přeskočil příkop dělicí jednosměrný pruh vozovky od parčíku „Pod Plískavou“ a zkratkou napříč parkem rázoval do staré Hostivaře.

Procházel kolem bývalého pneuservisu, toho času squatovaného skupinou Rómů. Odněkud z temnoty noci vystoupily dvě postavy a zatarasily mu cestu.

Malý – obtloustlý Róm s několika bradami – výhružně pohupoval a chrastil kusem řetězu, druhý, vyšší – zcela netradičně tenký jako žingle – držel břitvu.

„Davaj tašu ty biela huba. Ťahaj ... lebo ...“ zasyčel výhružně ten vyzábělý a ostrým švihem ukrojil kousek hostivařské tmy.

Přepadený se jal analyzovat vzniklou situaci. V témže okamžiku se ovšem na místo přihnal malý vůz se zapnutými parkovacími světly a koly kouřícími od razantního brzdění.

Zadek auta v ostrém smyku nabral sádelnatého Róma a pleštil jím o zítku, bohatě vyzdobenou barevnými graffiti. Druhý útočník se pokoušel pochopit děj. Řidička vozu mu ale neposkytla tolik času. Rána vypálená z malé pistolky vytvořila na čele červený otvor a nelítostný hrdlořez teď spíše připomínal indického holiče. Tělo leželo na špinavém dláždění, zatímco duše stoupala nočním tichem do cikánského nebe plného hudby a zpěvu.

Napadený se hotovil k obraně, ale neznámá ho zcela nešetrně uchopila za kapuci a smýkla jím směrem k červenému mini cooperu, stojícímu se spuštěným motorem napříč přes chodník.

„Rychle do auta!“ zavelela, otevřela dveře spolujezdce, váhajícího muže k nim přistrčila a oběhla vozidlo. „To tu chcete čekat na ty cikány?“ houkla směrem k mladíkovi v mikině, stojícímu nerozhodně venku.

Hleděl na ni jako na zjevení a pokoušel se něco připodotknout. Nicméně se rozhodl a zasedl na sedadlo vedle. Právě včas. Dvůr pneuservisu začaly plnit poněkud pitoreskní postavy polonahých Rómů. Prošlápala plynový pedál a malý cooper vystřelil do noční Prahy.

*

Praha
8. září

„Dobré ráno, miláčku,“ zašveholila Alice. Její zvonivý pozdrav byl určen rozčepýřenému, poněkud staršímu hochovi, který se na nočním stolku pokoušel nahmatat brýle. Odnosl to budík a nedopitá sklenice červeného vína.

Teď už v domnění a snaze zjistit, jestli opravdu vidí to, co vidí, civěl na ni jako na Pannu Marii Svatohostýnskou a potahoval ručky brýlí.

„Já jsem nějak ...,“ vykotal a dál hleděl jako krtek na lízátko.

„Moc tady toho nemáš,“ pokračovala v rozpravě Alice. „Tak jsem udělala vajíčka a topinky.“

Seděli u zbytků snídaně a popíjeli kávu.

„Tak ty taky děláš na tom Šmidlovi?“ zeptal se ohromeně rozcuchaný brýlatý mladík, vlastním jménem Jan Klos, dosavadní pracovník divize technických služeb. Šlo o oddělení rozvědky, jehož lidé dokázali padělat jakýkoliv doklad a na objednávku agentů vyrobit to, co bylo potřebné ke konkrétní akci – zbraň, odposlech, kamufláž osoby.

Právě zde přítomný Honza Klos byl jaksi výsledkem úkolu, daného na tajné poradě zástupcům rozvědky, tedy vygenerovaný nový agent bezpečnostní služby, pověřený pátráním po uneseném komisaři EU.

